

I en annan del av Lettland... (25-28 april 2008)

Fredag 25 april 2008, på väg:

Resan började bra redan på Skavsta flygplats, jag fick mina kändis-önskningar uppfyllda då vi stötte på både Tobbe från "Eva & Adam" och Alex Schulman. Alex, som var där på svensxa med grabbgänget, skämde ut sin kompis med en för liten "vilse i pannkakan"-tröja riktigt ordentligt (bild).

Vädret var härligt så vi satte oss i solen samtidigt som förväntningarna susade genom huvudet, snart skulle vi få träffa "vår" Jadviga igen!

Vi möttes av lika fint väder när vi steg av flygplanet i Riga. Jag kände genast igen mig och vi hittade rätt buss direkt in till centrum. Vi åkte förbi Musikinternatet och jag fick upp en massa bilder i huvudet, planen vi spelade fotboll på, mataffären vi med jämna mellanrum sprang över till och självklart barnhemmet vi bodde på under vistelsen. Blev glad av att se att det såg så fint ut - nymålat och fräscht (i alla fall på utsidan). Det kändes lite konstigt att inte Jadviga längre bodde där men vi var spända på att få åka och se hur hon hade det på sitt nya barnhem.

När vi lastat av vårt ovanligt lätta bagage på hotellet, gick vi ut på en shoppingrunda och köpte bland annat hygienartiklar till Jadviga på Stockmanns. Efter ett visst letande hittade vi alla tvålar och krämer i gröna förpackningar, eftersom det är just hennes favoritfärg. En tidig middag intogs på Lido, vid samma bord som vi satt vid när vi åt där med Jadviga julen 2006, nostalgi... Hela tiden gick vi och funderade ut frågor som vi skulle ställa Jadviga nästa dag. Det var så mycket vi ville veta, allt ifrån anledningen till att hon flyttat till Irlavas barnhem till vilket favoritämne hon hade i skolan till vad hon gör på fritiden, vad hennes kompisar heter och vad hon vill bli när hon blir stor...

Lördag 26 april 2008, från Riga till Irlava:

Efter en lång natts sömn vaknade både mamma och jag lite nervösa inför vad som väntade under dagen. Vad vi inte visste då var att vi var nervösa helt i onödan. Vi laddade upp med en ordentlig frukost och tog sedan bussen ut till flygplatsen igen där hyrbilen väntade på oss.

Efter att ha stannat ett antal gånger och tittat på kartan insåg vi att vi inte skulle komma fram innan midnatt om vi inte frågade någon om vägen, trots att det tog emot så gjorde vi det till slut. Och det var tur det för när vi kom fram till barnhemmet var det någon som hade längtat efter oss! Hon var den första jag såg när vi svängde in på gården, min första tanke var "där är hon!" men när jag upptäckte att flickan, jag trodde var Jadviga, hade långt blont hår. Eftersom Jadviga har mörkt hår slogs den tanken bort helt automatiskt.. Men när jag en tiondels sekund senare hörde någon ropa "HANNA!!" och tittade på flickan med viftande armar insåg jag att min första tanke var så rätt, så rätt. "JADVIGA!!" Det blev en lång kram, ända tills mamma avbröt och också ville vara med. Vi märkte tydligt att vi var efterlängtade. Hon presenterade oss för sina relativt nya kompisar, bland andra bästisen Baiba, och visade oss runt på hemmet.

Vi var nyfikna på hur skolan, som vi hade åkt förbi på vägen, såg ut och satte oss därför alla tre i bilen och åkte iväg de två kilometrerna till den fina byggnad där Jadviga spenderar sina dagar. Jag blev förvånad över hur fin den var, min första tanke var att här skulle jag kunna tänka mig att gå! Själva skolbyggnaden var ganska liten, vi kunde inte gå in eftersom det var lördag men Jadviga pekade ut i vilka fönster hon hade vilka lektioner och berättade glatt att hon hade högsta betyg i ryska som för övrigt var favoritämnet. Hon berättade att idrotten var rolig nu, speciellt volley boll och det var kul att höra för tidigare har hon rynkat på näsan åt allt som har med sport att göra.

I vanliga fall brukar det vara en aning stelt om man inte har sett personen i fråga på över ett år, men med Jadviga blir stämningen aldrig tryckt, det finns alltid något att prata om och om man inte pratar för stunden kan man uttrycka väldigt mycket känslor med ett leende. Så här i början var det ganska svårt med engelskan, mest för Jadvigas del men även för mig, men som vi har fått bekräftelse på tidigare fungerar ofta kroppsspråket lika bra och en kram säger mer än tusen ord...

Jadviga berättade att maten var väldigt god i skolan men hon tyckte portionerna var alldeles för små! Vi tog oss därför in till den lite större byn Tukums och åt en stor middag tills vi alla var mätta och belåtna. Under middagen hann vi få svar på många av våra frågor. Jadviga berättade att hon kommit till Irlava till skolstarten hösten -07 tillsammans med fyra andra barn från musikinternatet i Riga, bland andra en jämgammal tjej som hette Estere. Hon delade rum med Estere ända tills för två veckor sedan då hon hade rymt från hemmet. Hon beskrev Estere som en person som "does things and then thinks"

till skillnad från Jadviga som "doesn't like problems" som hon själv uttryckte det. När vi frågade vad Jadviga ville bli när hon blir stor berättade hon att hon skulle kunna tänka sig bli konstnär eller doktor och om hon inte blev det skulle hon nog vilja bli lärare eller jobba på någon restaurang eller kafé. Jag tror hon skulle passa för alla förslagen. När jag berättade att jag gillade hennes nya hårfärg svarade hon med att säga "yes, I like long blond hair..." och tittade drömmande på mitt hår. Jag känner mig verkligen som en storasyster till henne, även om det bara skiljer ett halvt år mellan oss.

Tukums var en mysig stad, solen sken och vi tog en promenad längs smågatorna, jag fick känslan av den svenska staden Hjo på sommaren. Hon är så härlig Jadviga för om det är något hon undrar så frågar hon bara, hon fick t.ex. syn på min jacka i bakluckan på bilen och frågade då om hon fick låna den. Självklart fick hon det, den passade henne jättebra!

När vi kom tillbaka till barnhemmet i Irlava gav vi presenterna vi hade med oss till Jadviga. Vi hade köpt lite Sverige-souvenirer och jag hade plockat ihop några av mina urvuxna och knappt använda kläder, det var kul att se att hon tyckte så mycket om dem.

Vi förstod ganska snart att det inte fanns mycket att sysselsätta sig med på barnhemmet så här på helgen, men vi frågade om det var något hon ville göra ikväll och hon berättade då att det var en film lite senare som hon gärna ville att vi skulle titta på allihop. Innan den började tog vi en promenad i den ljumma sommarvärmen tillsammans med Baiba. Vi gick runt området och passerade både sjukhuset och bårhuset, Jadviga hade hela tiden vår kamera i högsta hugg och fotade allt möjligt. När vi skulle gå tillbaka till hemmet tog vi vägen genom skogen där vi träffade på en grupp ungdomar. En av dem höll i ett luftgevär och en annan i två igelkottar! Det är inte som ni kanske tror, killen med igelkottarna höll i dem för att skydda dem från kompisen med luftgeväret som pricksköt mot en petflaska. Efter en trevlig pratstund med dem, väntade de tålmodigt tills vi gått förbi med att fortsätta skjuta, och det var vi mycket tacksamma för...

Filmen, som visade sig vara "Crossroads" med Britney Spears, tittade vi på tillsammans med Jadviga och de två tioåriga tjejerna Linda och Jana. Vi satt i de mest obekväma soffor jag någonsin suttit i men stämningen var ändå på topp. Vi skämtade med att hålla för ögonen på de små tjejerna så fort de pussades i filmen, vilket gav en hel del fniss. Jana låg i ena soffan med fötterna i mammas knä, och det visade sig att hon var väldigt kittlig. :-)

Söndag 27 april 2008, besök på Livslust

Vi väcktes av en glad Jadviga som hade satt på sig den nya tröjan hon fått. Dagen innan hade vi sett en hink med något grötliknande som inte såg så lockande ut så vi frågade lite försiktigt om det möjligtvis fanns något bröd till frukost. Visst gjorde det det, Jadviga sprang genast ner till köket och kom någon minut senare upp med en tallrik smörgåsar som hon gjort till oss.

Efter frukosten tog vi bilen till Aizupe där skolan och ungdomshemmet Livslust ligger, den här gången var det betydligt lättare att hitta när vi dessutom hade Jadviga med oss. Vi åkte på gropiga vägar till Aizupe, landskapet var så vackert i vårsolen och överallt såg vi storkar, antingen på åkrarna eller längst upp på telefonstolparna där de bygger sina bon.

På Livslust fick vi en guidad tur av 17-åriga Modris som pratade bra engelska. Vi fikade på skolan/hemmet och Modris berättade hur hans liv såg ut. Det var en jättefin skola med personal som verkade lyssna mycket på eleverna och lära dem saker om livet som de inte fått lära sig på vanliga barnhem. Där fanns också gott om arbetsmaterial och saker att sysselsätta sig med, vilket jag tror Jadviga skulle behöva. När vi efteråt frågade vad hon tyckte om skolan himlade hon med ögonen och sa: "I love that place!"

Efter besöket på Livslust tog vi bilen till Tukums där vi åt lunch på samma ställe som middagen kvällen innan. Vi tog en solig promenad i den lilla staden och Jadviga började titta på min klocka och se ledsen ut...

Vi handlade frukt och godis, block och penna, solglasögon och klistermärken till vår tjej vilket drog upp mungiporna en aning.

När vi återvände till barnhemmet tog vi ytterligare ett par foton och kramades några sista gånger för det här besöket. Vi promenerade lite i skogen runt området och Jadviga sa åt oss att inte titta åt det hållet och pekade in mot skogen där det låg fullt med skräp. Hon skämdes över att det inte var rent i hennes land. Både jag och mamma vet att Jadviga aldrig skulle skräpa ner vilket vi också berättade för henne.

Det fick bli ett snabbt hej då innan tårarna hann komma. Det känns som vi kommer komma tillbaka hit, vilket gjorde det lite mindre jobbigt att skiljas åt. Jag hoppas verkligen hon får stanna kvar på det här barnhemmet för det verkar som hon trivs superbra i den lantliga atmosfären och hon säger själv att hon inte saknar stan utan tycker om "the harmony" in Irlava, även om det blir lite väl "quiet" ibland...

